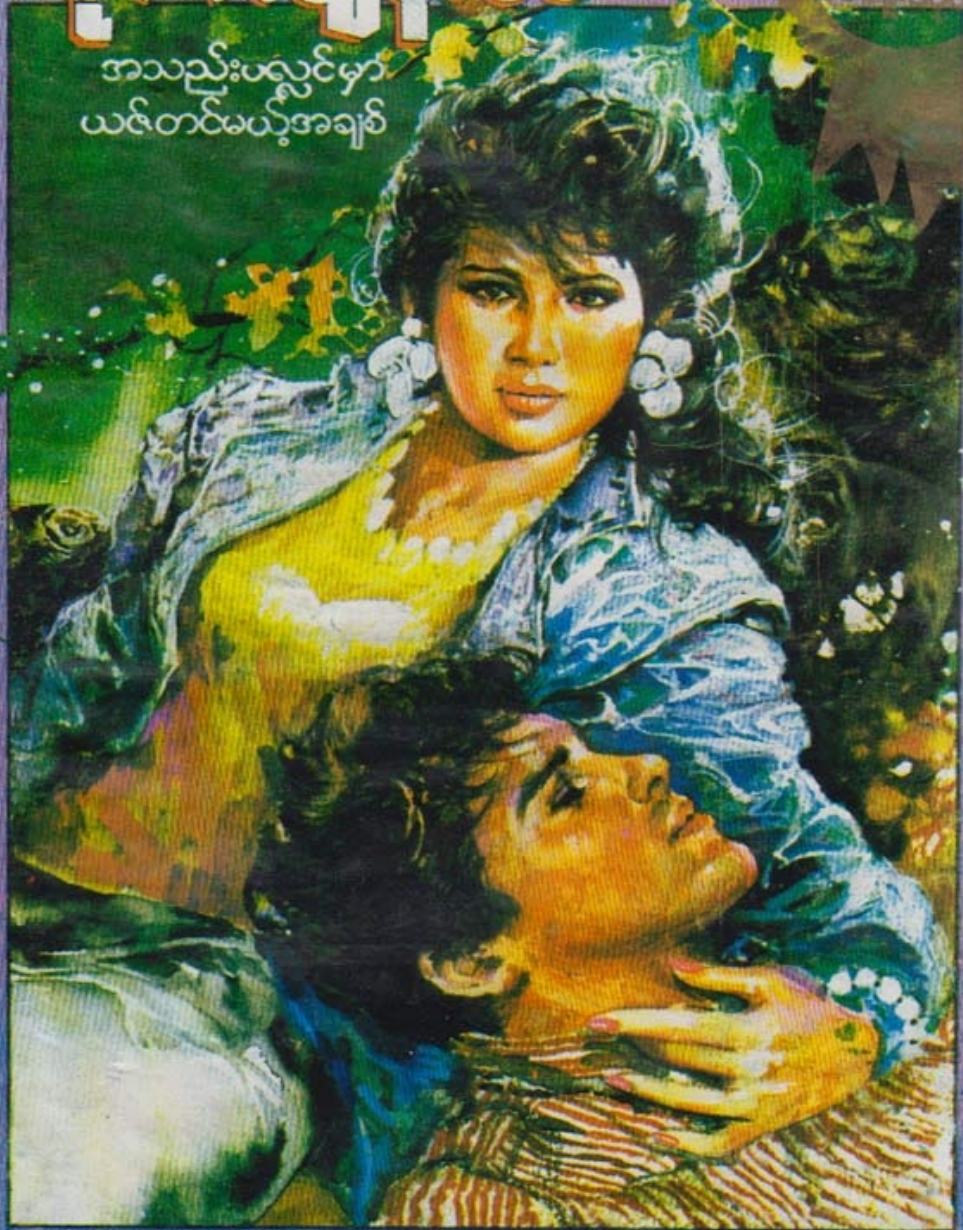

ပို့ကလျန်းစေ

အသည်းပလ္လင်မှာ
ယင်တင်မယ့်အချစ်

အပို(၄၀)
ဓမ္မာဏ်
အသိဇာတ်

အသည်းပလ္လင်မှာ ယဇ်တင်မယ့်အချစ်

(၁)

မေနှင်းဆီရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လက်ခေါက်မှုတ်သံ လက်ခုပ်တီးသံတွေ ညံ့စွဲလှောင်ဝေ သွား တော့သည်။ မေနှင်းဆီရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ မှားသွားရပါပြီ။

“သူမှ ဖရက်ရှာကွင်းအစစ်ကွ”

“တကယ်ရက်ရက်စက်စက်လှတယ်ကွာ”

“ရင်ထဲမှာ ငြိသွားပြီဟေ့”

ထိုအသံမျိုးစုံကိုထုတ်လွှင့်နေတဲ့ အသံရှင်တွေရဲ့ မျက်လုံးအစုံစုံက မေနှင်းဆီဆိုသော မိန်းမ လှလေးဆီသို့ ပစ်မှတ်တစ်ခုတည်း စုပြုံပြီး ကျနေသည်။

ထိုသို့ ပါးစပ်သေနတ်ပစ်ပြီး စကားမျိုးစုံကို ပြောနေကြသူတွေက တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံက အငမ်းပါရဂူဘွဲ့ရတဲ့သူတွေပဲပေါ့။

ဖိတ်ကြားထားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘဲနှင့် လှိုင်နယ်မြေသစ်လွင် ကြို့ဆိုပွဲကို မပျက် မကွက်တက်ရောက်လာကြသူများသာဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ချီးကျူးပြီး ငမ်းနေကြသည်က မေနှင်းဆီကိုသာ။ မင်းဝွတ်သီးရောင်ရှုမ္မန်း (လ်) ဝမ်း ဆက်နှင့်ပုံတော်ကတ္တီပါ ကြက်သွေးရင့်ရင့်လေးကို စီးထားသော မေနှင်းဆီကိုပါ။

“အမေ့ ချွေးမလေးက သိတ်လှတယ်ဗျာ”

ပါးစပ် သရမ်းတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကြောင့် မေနှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ သွေးနီ ရောင်တွေလွှမ်းသွားပါရော့လား။ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတွေပင် ပျက်သွားသည်။

ထို နောက်ပိုင်းသရဲကို စပ်ဖြဲတွေရဲ့ကြားမှာ မေနှင်းဆီကို စူးရဲသော
အကြည့်တွေနှင့် နှုတ်က တစ်လုံးတစ်ပါဒမှမထွက်ဘဲ
မှင်တက်မိစွာငေးကြည့်နေသော သူတစ်ယောက်က ရှိနေသည်။

မောင် မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ သူရဲရင်မှာ
ရှက်စိတ်တွေ ဝေဖြာနေသလို။ မေနှင်းဆီရဲ့ပုံရိပ်က ရင်မှာငြိတွယ်သွားပါသည်။

အသားလတ်လတ်က နုမူနီညက်နေသည်။ ဆံပင်လေးတွေက
ဖြောင့်စင်းပြီး ကျော လယ် မှာ ခက်ဝေစွာ ဝဲနေသည့် မျက်ခုံမျက်လုံးက
လှပလွန်းသည်။ ထူထဲ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးက စင်ယော်လေးတစ်ကောင်
ထပျံနေသည့်အလား။

ရွန်းလက် နက်စိုနေသော မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပြောင်ပြီး
အရည်လဲ့ကာ မျက်အိမ်ထဲ ကဖိတ်စဉ်ကျတော့မည့်အလား။

နှာတံ လုံးလုံးပေါ်ပေါ်၊ ပြီးတော့ သူ့အောက်ကတိတိရီရီပုံကျလာသော
နှုတ်ခမ်းနီထွေး ထွေး၊ ပြီးတော့အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်လှကျစ်လျစ်သောကိုယ်လုံး။
ဤသည်အားလုံး ပေါင်းခြုံလိုက် တော့ မေနှင်းဆီသည်
သိပ်ကိုစွဲမက်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်သွားရပါပြီ။

(၂)

ပြည့်ဖြိုးဟိန်းတစ်ယောက်တည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ ဗွီဒီယိုတစ်ခွေနှင့် ငြိမ့်နေသည်။

“ဖြိုးဟိန်းရေ...ဟေ့ကောင်ဖြိုးဟိန်း”

အသံပြနှင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ နတ်စည်းစိမ်ကို လာပြီးဖျက်ကြသည်။

“အသံပြကြီးတွေနှင့် ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲ”

မျက်စိသည် ကြည့်နေသော မှန်ပြားပေါ်က မကွာဘဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို မကြည်လင်သော မျက်နှာထားနှင့်မေးသည်။

“ဒီနေ့လှိုင်မှာ ဝဲလ်ကမ်းရှိတယ် သွားရအောင်ကွာ”

“ဟာ...အရှက်နည်းတဲ့အလုပ်၊ ပြည့်ဖြိုးဟိန်း တို့က ဝါသနာ မပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင်..ပဏ္ဏာယူမနေနဲ့၊ လိုက်ခဲ့စမ်းကွာ”

ဝေတင့်က ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ပြောသည်။ ဆန်းလွင်ကတစ်ခါ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“တစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ မင်းအရသာတွေ့သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ် အလှအပတွေ စုဝေးတဲ့နေရာကို မလိုက်ရင် မင်းငမိုက်သား ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ခင်မောင်က ဝင်ပြီးခွပ်ပြန်သည်။

အငမ်းဝိဇ္ဇာ ဝေတင့်က တွင်တွင်ခေါ်နေသည်။

“မလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့လို ဘူးအဖွဲ့ထဲမှာ ငါမပါချင်ဘူး”

“ဟေ့ ကောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားနှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိတယ်၊ တစ်ကဘူး၊ နှစ် က ဂျီဗုန်း၊ အဲဒီ တော့ မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

ဝေတင့်က စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့်ပြောင်သည်။ ဆန်းလွင်ကလည်း ပြုံးပြီးပြီးနှင့်...

“ငါတို့က အခြောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ဒါကြောင့် ဘူးပဲဖြစ်လိုက်မယ်ကွာ”

“မင်းကွာ စက်မှုတတိယနှစ် ကျောင်းသားဖြစ်နေပြီး ဒါလောက် တုံးရသလား၊ တစ်ခါ လောက် လိုက်ပြီးမျက်စိပသာဒ အရသာကို ခံယူဖူးတယ်ရှိအောင် လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

ပေကပ်နေသော ပြည့်ဖြိုးဟန်းရဲ့လက်ကို ဝေတင့်ကအတင်းဆွဲခေါ်သည်။

“ထကွာ၊ အဝတ်လဲ”

သည်နေ့အတန်းခေါ်ချိန်တစ်ချိန်သာရှိ၍ ကျောင်းမတက်ဘဲ အိမ်မှာ နှပ်နေသော ပြည့်ဖြိုး ဟိန်း စိတ်အေးချမ်းသာစွာမနေရပါလား။

“မောင်ဝေတင့် သားကို ဘယ်ကိုခေါ်နေတာလဲကွယ့်”

ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ မိခင်ဒေါ်အေးမာက အခန်းထဲ ဝင်လာရင်းနှင့်လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အန်တီရယ်၊ ဆရာက အချိန်ပို ခေါ်ထားလို့သွားမလို့ဟာ ဟိန်းကြီးက မလိုက်ဘူး ဗျာ”

ပြီးလုံးဖြန်းလုံးက ဝေတင့်အတွက် မရှား။ လက်တစ်ကမ်းမှာသာ။

“သားက ကျောင်းပြေးချင်လို့လား၊ လိုက်သွားမှပေါ့ကွယ်”

“ဟာ...သိပ်လိုက်သင့်တာပေါ့ အန်တီရယ်...”

“ထပါကွာ”

ဆန်းလွင်ကပါ ဆွဲခေါ်တော့ ပြည့်ဖြိုးဟိန်းက မတတ်နိုင်ပြီ။

ထိုင်ရာကထ ဗွီဒီယို ပိတ်လိုက် ရသည်။ သုံးယောက်သား ကျိတ်ရယ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်ပါ သည်။

အဝတ်အစား လဲနေစဉ်မှာ ဝေတင့်က ပြောသေးသည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း နှာကောက်မနေနဲ့၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းငါ့ကိုထိုင်ပြီး ရှိခိုးချင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်သွားမယ် သိလား”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ”

“မယုံရင် လက်တွေ့လိုက်ကြည့်ကွာ”

အဆွယ်ကောင်းသော သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ရဲ့နောက်သို့ ပြည့်ဖြိုးဟိန်းလိုက်ပါခဲ့ လေ သည်။

ကုက္ကိုတော့လို့ အမည်တွင်တဲ့ လှိုင်တက္ကလိုလ်နယ်မြေ အတွင်းသို့ ပြည့်ဖြိုးဟိန်းလိုက်ခဲ့ ရပါလေပြီ။

နှစ်ထပ်တိုက် ကျောင်းသားရေးရာရုံးခန်းရှေ့နားမှာ သူတို့အုပ်စု ရပ်နေတုန်း စောင်း လျား ပင် အောက်သို့လျှောက်လာသော မေနှင်းဆီထံသို့ ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ အကြည့်အာရုံက စုပုံရောက် သွားသည်။

ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တည်း ငြိတွယ်သွားသည်။ စိတ်ထဲကပဲ

သူငယ်ချင်းတွေကို ကျေးဇူး တင်လိုက်သည်။ မေနှင်းဆီက အဆောက်အအုံဘေးက အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ကျွဲတည်းပင်ကြီးအောက် က သစ်သားထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ခုံက ပင်စည်ကိုပတ်ပြီး သစ်သားခုံလေး ရိုက်ထားသည်။

သူငယ်ချင်း မနွဲ့သူကို စောင့်နေသည်။ သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်နေသူများကို လည်း ဒေါသဖြင်နေသည်။

“မိသူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင် ရှိုးများနေသလဲ မသိဘူး၊ ကြာလိုက်တာ”

စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတွေအလုံးအရင်းထွက်နေသည်။
ပါးစပ်ဖွာနေကြတဲ့ လူတစ်သိုက် ဆီသို့မေနှင်းဆီရဲ့ အကြည့်တစ်ချက်ဝေသွားသည်။

“ဟင်...”

ငေးဝိုင်းသော အကြည့်များနှင့်
မျက်နှာတည်တည်နှင့်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းကိုတွေ့လိုက်သည်။ ထို စဉ်ခိုက်မှာပဲ
သူ့ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ တော်လည်းသံ တစ်ချက်ပြင်းပြင်းမြည်ဟည်းသွားသည်။
အကြည့်ကို မြန်မြန်ရပ်သိမ်းမိသည်။

နွဲ့သူလာမည့်လမ်းဘက်ဆီသို့ အကြည့်ကိုပို့ပြီး နေလိုက်သည်။

ဟော....လာပါပြီ။ မနွဲ့သူလှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် သူမအနားသို့
လျှောက်လာပုံက သိပ်ကို အီစီ ကလီတွေများနေသည်။ တစ်ယောက်တည်း
အူကြောင်ကြောင်ကြီး ထိုင်နေရသည့်အဖြစ်က မကျေနပ်စရာ။

“မိန်းမပေါ်လာသေးတယ်နော်၊ ဒီမှာဖြင့် စိတ်ညစ်လို့သေတော့မယ်”

နွဲ့သူကို ဆီးပြီး ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ နွဲ့သူသူက မျက်နှာကလေး
စပ်ပြီးပြီးနှင့်။

“ယောက်မကလဲ ဒေါသချည့်ပဲ၊ နည်းနည်းလေး ကြာသွားတာများ...”

“အံ့မယ် အဲလိုကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ နင့်အစ်ကိုကို မယူနိုင်ပါဘူးနော်”

“ယူပါဟယ်”

“အို ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးများ”

ဖျတ်ခနဲ အတွေးအာရုံမှာ စောစောက သူမကြည့်လိုက်မိတဲ့

ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ ရုပ်သွင်က ပေါ်လာသည်။

“ဟာ...ဘာဆိုလို့လဲ”

ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ ရုပ်သွင်ကို အတင်းမျက်ဝန်းထဲက

ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သွားကြစို့”

နွဲ့သူနှင့်အတူ အခမ်းအနားပြုလုပ်မည့် အခန်းဆီသို့ လှမ်းခဲ့ကြသည်။

သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲမှာ ရုက္ခဗေဒအထူးပြုက ပါမောက္ခတို့၊ ကထိကတို့။

လက်ထောက်ကထိကတို့၊ သရုပ်ပြဆရာ၊ ဆရာမ များ၊ တော်တော်စုံစုံလင်လင်

တက်ကြတယ်။

သစ်လွင်မောင်မယ်လေးတွေလည်း အများကြီးပေါ့၊

ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်တဲ့ မေနှင်းဆီ နှင့် နွဲ့သူက နှစ်ယောက်တည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်။

အသစ်စက်စက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးနှစ် ယောက် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ပေါ့။

အခမ်းအနားပွဲပြီးသွားတော့ အပြင်ထွက်လာသည်။ မေနှင်းဆီကို

အပြင်ရောက်ပြီး ထပ်မံပြီး ကွင်းဆိုသောအလှဘုရင်မဘွဲ့ကို ထပ်ပေးခြင်းကို

ခံရပြန်သည်။

အမှတ်မထင် သူမကိုဘွဲ့ပေးနေသော သူတွေကို

ရုပ်ခနဲအကြည့်ဝေအလိုက်မှာ..

“ဟင်...”

တအံ့တဩ တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် ပြည့်ဖြိုးဟိန်းကို
တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ မေနှင်း ဆီရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သွေးလှည့်ပတ်မှုတွေ
မြန်သွားပါရောလား။

“ဟဲ့ မေနှင်းဆီ နင့်ကိုကွင်းဘွဲ့ပေးနေကြတယ်”

“အလကား ပေါက်ကရတွေ ပြောနေကြတာပါ။ ငါ့ထက်လှတဲ့
မိန်းကလေးတွေအများကြီး”

“ဟင်း....အင်း၊ နင်က အားလုံးထဲမှာ ထင်ရှင်းပြီး သိပ်ပေါ်လွင်တယ်
ယောင်းမရယ်။”

“ခေါ်ပြန်ပြီလား၊ အဲ့ဒီယောက်မဆိုတာ”

“နင်ကလဲဟာ တိုလိုက်တာ၊ ခေါ်တာနဲ့ ပဲ့ မပါသွားပါဘူး”

“ပါပါ မပါပါ မခေါ်နဲ့”

စုပုပ်နေတဲ့ မေးနှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နွဲ့သူက ရယ်သည်။
အားလုံးကို ကျော်ဖြတ် လျှောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မေနှင်းဆီရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ
သူခိုးပြီး ဝင်ခိုလိုက်ပါတယ်။

သူဆိုတဲ့ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ကာယက ကျစ်လျစ်သန်မာပုံရတယ်။
အားကစား သမား တစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေက
လှိုင်းတွန့်ဆန်ဆန်နဖူးပေါ်မှာ ပြိုပြိုလဲလဲ၊ ထူထဲတဲ့ မျက်ခုံး၊
တောက်ပြောင်စူးရှတဲ့မျက်ဝန်း၊ ဤသည်က ထက်မြက်မှုကို ဖော်ပြနေတယ်။

နာတံပေါ်လွင်လွင်၊ ပြီးတော့ ပိုပြား သေသပ်တဲ့နှုတ်ခမ်း၊
ထိုနှုတ်ခမ်းတွေက တိကျပြတ် သား မှုကို ဖော်ကျူးနေပုံ၊ အသားကမဖြူ၊
ခပ်လတ်လတ်ပဲ။ ဒါမှယောက်ျားပီသကာ။ ပိုပြီးပေါ်လွင် နေသည်ပေါ့။

မေနှင်းဆီက ဖြူဖွေးတဲ့ အသားအရေရှိတဲ့ယောက်ျားတွေဆို

သိပ်မကြိုက်။ မိန်းမဆန် သည်လို့ ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် နွဲ့သူရဲ့အစ်ကို
မင်းနိုင်ပေါ့။ ပိန်ပိန်လှုပ်လှုပ်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ကြည့်လို့လျှင်
ပိုးဟပ်ဖြူတစ်ကောင်လိုပဲ။

ထိုသို့စိတ်ထဲက ပြောရင်း ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။
ဒါကိုနွဲ့သူက တွေ့ ဖြစ်အောင်တွေ့လိုက်သည်။

“ကွင်းဘွဲ့ရလို့ သိပ်ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဘယ်ကလာ...ပိုးဟပ်ဖြူတစ်ကောင်အကြောင်း တွေးမိလို့။”

“မေနှင်းဆီရယ် ပေါက်ကရဟယ်”

“နင့်အစ်ကို ပိုးဟပ်ဖြူအကြောင်းပေါ့၊ မိသူရ”

“အစုတ်ပလုတ်မ၊ နင်ဟာလေ၊ ဘယ်တော့မှ ကိုမင်းကို
အကောင်းမမြင်ဘူး”

နွဲ့သူက မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မေနှင်းဆီ အကျင့်က လမ်းလျှောက်လျှင် ဘေးဘီသို့
သိပ်မကြည့်တတ်၊ ရှေ့သို့သာကြည့်ပြီး မျက်လွှာကို လည်း အမြဲလိုလို
ချထားတတ်သည်။

ကန်ပေါင်ဘေးရှိ ရပ်ထားတဲ့ ကားတန်းတွေကြားထဲမှာ သူမရဲ့
စူပါစလွန်း အဖြူလေးကို တွေ့သည်။

“ဟယ်...ကားရောက်နေပြီ”

“ပြန်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ကားဆီသို့လျှောက်ခဲ့သည်။ မေနှင်းဆီရဲ့ ဖခင်
ဦးသန်းအောင်က လာကြို သည်ပဲ။

“ဖေဖေ ရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်”

“မကြာသေးပါဘူး သမီးရဲ့”

“လာ မိသူ”

ကားနောက်ခန်းမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားတံခါးကို ပိတ်ရင်းနှင့် ကားမှန်ကို ချလိုက်သည်။

“ဟင်...”

အကြည့်စူးတစ်ခုကို မေနှင်းဆီ လက်ခံရရှိရပြန်သည်။ ရင်မှာ
လှိုင်းလေးတစ်ခု ရိုက်ခတ် သွားသည်။ စူးခနဲတစ်ချက် မျက်နှာတည်လေးနှင့်
ပြည့်ဖြိုးဟိန်းကိုကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်သိမ်း လိုက်သည်။

“ဒီလူကြည့်ရတာ တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ဘာလို့များမျက်နှာပိုး
မကျိုးတဲ့၊ အငမ်းအုပ် စုထဲ ပါနေပါလိမ့်”

မကျေမနပ်တွေးလိုက်သည်။

“အို သူလဲ ကုပ်ကမြင်းမို့ အဲလို အုပ်စုထဲပါတာနေမှာပေါ့”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ မှတ်ချက်ချပြီး ထိုသူကို မေ့ထားလိုက်သည်။ နွဲ့သူနဲ့
စကားတွေပြောရင်း ပြန် လာခဲ့ကြသည်။

ကန်လမ်းမှာ နွဲ့သူကိုချထားပေးခဲ့ပြီး မိမိတို့အိမ်ရှိရာ အင်းလျားလမ်းသို့
ပြန်ခဲ့ကြသည်။

(၃)

ရင်မှာစွဲငြိပါသော မိန်းကလေးကို ပြည့်ဖြိုးဟိန်းက
မျက်ဝန်းထဲကနေဖျောက်ဖျက်၍ မရ အောင်ဖြစ်နေသည်။ မေနှင်းဆီနောက်သို့
သူ့စိတ်အစဉ် ကပ်ငြိပါသွားသည်ကို သူငယ်ချင်းများ မသိလိုက်ကြပါ။

“ဟေကောင် ဘယ်လိုလဲ၊ ကုက္ကိုတောမှာ အချောအလှ ပေါတယ်နော်”

“အင်း....”

“အောင်မယ်၊ အင်းဆိုတာကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောစမ်းပါကွာ
ဟန်လုပ်မနေပါနဲ့”

ဝေတင့်က တံတောင်ဖြင့် သူ့ကို တွက်ပြီး ပြောသည်။

“စောစောက ကွင်းဘွဲ့ပေးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကို ငါတကယ်ပဲ
ငြိသွားပြီ”

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ အောင့်သွားသည်။ သူ့ အသည်းစိုင့်တစ်ခုလုံးကို
သိမ်းကျူဖမ်းစားနိုင် သော မိန်းကလေးကို ဝေတင့်က မျက်စိကျနေတာ သူ
လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။

“တော်တော်ယဉ်ပြီး ချောတယ်ကွာ၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
စုံစမ်းရဦးမယ်”

ဝေတင့်တို့ထက် ဦးစွာစုံစမ်းဖို့ သူ့စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မိန်းမတွေကို
စိတ်မဝင်စား ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားပေမယ့်
သည်တစ်ခါအကြီးအကျယ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပေမယ့် မေနှင်းဆီကို မမေ့နိုင်။ သူ မျက်နှာလေးက

ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ မျက်ဝန်း ထဲမှာ တဝဲဝဲလည်နေသည်။

“ကိုကြီး ဖရက်ရှာချောချောလေးတွေ တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ပါဘူးဟာ ငါကဒါတွေဝါသနာပါတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ဝေတင့်တို့ခေါ်လာကတည်းက ကြားပြီးသား ညီမခက်ခက်က အိမ်ကိုပြန်သည်နှင့်ဆီးပြီး မေးသည်။ မုသားစကားကို ပြည့်ဖြိုးဟိန်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ဒါဆို ရေချိုးပြီးရင်ထမင်းစားကြမယ်”

“အေး...”

ရေချိုးရင်းနှင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် မေနှင်းဆီရဲ့ အကြောင်းကိုတွေးနေသည်။ မေနှင်း ဆီရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။

မေနှင်းဆီနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ သူကြိုးစားတော့မည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချ လိုက်မိပါတော့သည်။

နွဲ့သူထံမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။ မေနှင်းဆီ အရမ်းစိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျောင်းတွေ ဖွင့်စ အဖော်မရှိတစ်ယောက်တည်းဆို အူလည်လည်ကြီး။

“မေမေရေ နွဲ့သူနေမကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သွားကြည့်လိုက်ဦးလေ”

ဒေါ်သီတာက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလိမ္မာလေးကိုချစ်မငြီးသော အကြည့်များနှင့် ကြည့် ပြီး ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ဖေဖေက ရုံးကားပျက်လို့ အိမ်ကကားယူသွားတော့၊
ဖေဖေပြန်လာမှ သမီး သွား ကြည့်မယ်”

“အေး....အေ...”

နွဲ့သူရဲ့ အစ်ကိုမင်းနိုင်က ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသည့်အတွက် နွဲ့သူ
နေမကောင်းတာ သိလိုက်ရပြီး သူငယ်ချင်းကိုလည်း သနားသွားသည်။
လျှာရှည်ပြီးအပိုစကားတွေ များနေတဲ့ မင်းနိုင်ကို မြန်မြန်ပဲ စကားဖြတ်လိုက်သည်။

နွဲ့သူကိုခင်သလောက် သူ့အစ်ကိုကိုကြည့်မရ။ မျက်နှာပြောင်စပ်စပ်နှင့်
ပြီးတော့မိမိ ကိုလည်း ပိုးပန်းနေသည်လို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေသည်။

မေနှင်းဆီ ကြိုက်သည့်ပုံထဲမှာ မင်းနိုင်လိုလူမျိုးက ဘယ်ခွင်မှာမှ မဝင်။
ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတွေ့ပါ။

ပြင်ဆင်ပြီး ဖခင်ကြီး ဦးသန်းအောင် ပြန်အလာကိုစောင့်နေသည်။
စူပါစလွန်းကားအဖြူလေး ခြံဝကရိပ်ခနဲ အထဲကို ဝင်လာသည်နှင့် မေနှင်းဆီက
အိမ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်နေလေ ပြီ။

“ဟော....သမီးလေး၊ ဖေကြီး ကိုစောင့်နေတာလား”

ဖခင်ဦးသန်းအောင်က ချစ်စနိုးနှင့် သမီးကို ကားပေါ်က
ဆင်းရင်းမေးသည်။

“သမီး ကားလိုချင်လို့စောင့်နေတာ”

“ဟောဗျာ”

ဦးသန်းအောင်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့သမီးရဲ့

ခေါင်းကို ချစ်ကြင်နာ စွာ တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ သမီး”

“နွဲ့သူ နေမကောင်းဘူးတဲ့ဖေဖေရဲ့”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ဖခင်ကြီးအိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ကားပေါ်ရောက်ပြီးခါမှ သတိရသည်။
ကားပေါ်က ပြန်ဆင်း ပြီး အိမ်ထဲဝင်၍ ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးကိုယူသည်။
ခြံထဲပြန်ဆင်ခဲ့သည်။

မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်၍ ရောင်စုံလှပစွာ ပွင့်ဖူးနေသော
နှင်းဆီပန်းအပင်တွေကြားသို့ မေးနှင်း ဆီ ရောက်သွားသည်။ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော
နှင်းဆီပန်းရနံ့ များက မေးနှင်းဆီကို ဆီးကြိုပွေ့ဖတ် လိုက်ကြသည်။

မေးနှင်းဆီက နှင်းဆီပန်းနှင့် သစ်ခွမျိုးစုံကို စိုက်ပျိုးထားသည်။
ပန်းကိုချစ်မြတ်နိုးသလို ပန်း လေးတွေ ပန်းလေးတွေပွင့်လန်းနေတာမြင်ရလျှင်
ပျော်ရွှင်နေတတ်သူပါ။

ဒါကြောင့် ပန်းပင်လေးတွေအတွက် မာလီငှားထားသည့်အပြင် မိမိကပါ
ဂရုတစိုက် စိုက်ပျိုး သည်။ ချစ်သူငယ်ချင်းအတွက် အလှပဆုံး
ပန်းဆယ်ပွင့်ကိုခုးသည်။ ပြီးတော့ ပန်းအရွက်လေး ငါးရွက်ကိုပါခုးပြီး
ပန်းစည်းလေး တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည်။

ကူရှင်လွတ်ပေါ်မှာ ပန်းစည်းလေးကို ဖွဖွတင်ပြီး
သူငယ်ချင်းနွဲ့သူနေထိုင်ရာ တံတားဖြူ ကန်လမ်းဆီသို့ ကားကို မောင်းခဲ့သည်။

နွဲ့သူတို့ခြံသို့ အဝင်ခြံဝမှာ နွဲ့သူရဲ့ အစ်ကိုမင်းနိုင်က
သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် ဂစ်တာ ခေါက် နေသည်။ မေးနှင်းဆီရဲ့ကား ကွေ့အဝင်မှာ
သူက လှမ်းနှုတ်ဆက်ဖြစ်အောင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မေနှင်းဆီ နွဲ့သူဆီလာတာလား”

မေးစရာမလိုသော မေးခွန်းကို မင်းနိုင်ကမေးသည်။ မေးနှင်းဆီ စိတ်တိုသွားသည်။ နွဲ့သူ ဆီမလာလို့ ဘယ်သူ့ဆီလာမှာလဲ။

“အင်းပေါ့”

တိုတိုတုတ်တုတ် စိတ်မရှည်သည့် လေသံနှင့်ပြောပြီး မေနှင်းဆီက ကားကိုလီဗာ ပြင်းပြင်း နင်းပြီး ဝင်ခဲ့သည်။

နွဲ့သူတို့ရဲ့မိခင်ကဆီးကြိုသည်။ လာနေကျမို့ နွဲ့သူရဲ့အခန်း တည်နေရာကို လမ်းညွှန်နေ စရာမလို။ မိမိဘာသာဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ စောင်ခြုံထားသော နွဲ့သူကိုတွေ့ရသည်။

“ဟယ် နှင်းဆီ ငါ့ကို လာကြည့်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“နင့်ကို လာမကြည့်လို့ ဘယ်သူ့ကို လာကြည့်မှာလဲ”

“မသိပါဘူး၊ ကိုနိုင်ကိုများ လာကြည့်လားလို့”

မေနှင်းဆီက ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် နွဲ့သူကို ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း စုတော် မူ သွားသည်။

“မိန်းမနော် စေတနာပျက်အောင်မလုပ်နဲ့”

“နင့်လက်ထဲက ပန်းတွေကလှလိုက်တာ”

နွဲ့သူက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“လှဆို အလှဆုံးတွေမှရွေးပြီး ခူးခဲ့တာဟဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးများ သူမယူလာသော ပန်းလေးတွေကို ထိုးစိုက်ပေး လိုက်သည်။

“မွေးလိုက်တာ ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ”

“ဒါနဲ့ နင်က ဘာဖြစ်ရတာ လဲ”

“အဆုတ် အအေးပတ်တာ”

“ကျောင်းဖွင့်မှဟယ် ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ နားရမယ်သူငယ်ချင်းရယ်”

“အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ၊ ကျောင်းမှာအဖော်မရှိ၊ အခန်းတွေမသိနဲ့ ငါတော့

ဒုက္ခပါပဲ”

“မဒုက္ခပါဘူးဟာ၊ ကိုနိုင်ကို လိုက်ပြခိုင်းပေါ့”

“တော်ပါပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကိုယ်သွားပါမယ်”

“ယောက်မကလဲ ဈေးကိုင်လိုက်တာ”

“ဟိတ် တော်တန် တိတ်နော်”

“နင်ကလဲ ကိုနိုင်ကိုဆိုရင် နည်းနည်းမှကြည့်မရဘူး”

“ရှေးရေစက်ပေါ့”

“ကိုနိုင်က သဘောကောင်းပါတယ်ဟ”

“တော်စမ်းပါ၊သူ့အစ်ကို ရောင်းမရတဲ့ ပုပ် သိုးကုန်ကြီးကို

ကြမ်းခင်းဈေးနဲ့ အတင်း ရောင်း နေတာပဲ”

မေနှင်းဆီရဲ့စကားကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲနှင့် သူက

ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်သည်။

“ငါ အကောင်းပြောတာပါ နှင်းဆီရယ်၊ ကိုနိုင်က ကူညီပေးမှာပေါ့၊

နင်တစ်ယောက်တည်း မကြောက်ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ် တက္ကသိုလ်မတက်ခင် လာဘ်ပိတ်နေဦးမယ်”

“ဘာလဲဟ”

“တော်ကြာ နင့်အစ်ကိုကို ငါ့ရဲ့ ဘာညာလို့ အထင်လွဲသွားမှာစိုးလို့လေ။”

“လွဲပါစေပေါ့ဟယ်”

“နာသွားဦးမယ် စဉ်းစားပြောသိလား”

“နင်ကလည်း ကိုနိုင်ဆိုရင် ကြည့်မရဘူး”

နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် မေနှင်းဆီက ဝန်ခံလိုက်သည်။

ဟုတ်နေသည်ကိုး။ နွဲ့သူကို ချစ်ခင် သလောက် မင်းနိုင်ကို ကြည့်မရဖြစ်နေသည်။
မင်းနိုင်ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာကို အမုန်းဆိုး။

“ငါ ပြန်မယ်ဟာ”

“တစ်ခုခု သောက်သွားဦး”

“နင်သာ အမြန်ဆုံးကောင်းအောင်လုပ်နော်...”

“အေးပါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်မှနေမကောင်းဖြစ်ရလို
တကယ်စိတ်တိုတယ်ဟာ”

“ဆေး မှန်မှန်သောက်၊ လိမ်လိမ် မာမာနေ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ငါ ပြန်မယ်”

“ကောင်းပြီ”

ခြံဝသို့ကားအရောက်၊ မင်းနိုင်က လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။

“မေနှင်းဆီ ပြန်ပြီလား”

“အင်း”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး အင်းတစ်လုံးတည်း ဖြေခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။
မင်းနိုင်ကိုကြည့်မရသလို သူမကို စူးရဲသောအကြည့်များနှင့် ကြည့်နေသော
သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်းကြည့်မရ။

မကြည့်ဘဲနှင့် အမြင်အာရုံကိုထဲသို့
မကြာမကြာရောက်လာတဲ့သူကိုတော့၊ မေနှင်းဆီက ထပ်မံ
ကြုံတွေ့ချင်ပါသေးသည်။

ပြည့်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ တည်ကြည်တဲ့ မျက်နှာက မျက်ဝန်းထဲသို့
အလည်ရောက်လာပြန်သေး သည်။

